

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.932 van 2 oktober 2013
in de zaak A. 207.147/XIV-34.685**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Soenen
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 november 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 90.215 van 24 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9286 van 11 december 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 19 januari 2012 een (derde) aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 26 juni 2012 niet-ontvankelijk.

Op 18 juli 2012 stelt de verweerder tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 24 oktober 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Zij citeert de motivering in de punten 2.8 tot en met 2.14 van het bestreden arrest en wijst op artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in werking getreden op 28 januari 2011, waardoor de rechter in vreemdelingenzaken niet dienstig kon voorhouden dat het oude artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 te dezen nog van toepassing was, vermits de aanvankelijk bestreden beslissing van 26 juni 2012 dateert.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de eerste rechter ten onrechte heeft geoordeeld dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een voorwaarde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegevoegd. Uit het wetsontwerp van 10 mei 2006 blijkt dat het bewijs van de identiteit bij een aanvraag op grond van het voornoemde artikel 9ter cruciaal werd geacht en dat het onmiskenbaar de bedoeling van de wetgever was dat de vreemdeling zijn identiteit aantoont met een bewijskrachtig stuk waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Ook uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 blijkt dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006 het tegengaan van fraude en misbruiken was.

Verder stelt de verzoekende partij dat een kopie van een identiteitsdocument niet in ernst als een bewijskrachtig document kan worden beschouwd en zij haalt daarvoor rechtspraak van de Raad van State aan. Volgens haar heeft de eerste rechter daarom geheel ten onrechte geoordeeld dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Ten slotte laat de verzoekende partij gelden dat niet dienstig kan worden gesteld dat zij in de aanvankelijk bestreden beslissing een voorwaarde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben toegevoegd en zij verwijst daartoe naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Deze omzendbrief heeft immers slechts de bedoeling van de wetgever verduidelijkt zonder op enige wijze afbreuk te doen aan de bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

5.1. Artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”.

Uit § 3 van hetzelfde artikel blijkt nog dat de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het “bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart”. (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145)

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, was het tegengaan van fraude en misbruiken één van de belangrijkste doelstellingen bij het invoeren van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009 onder meer het volgende overwogen:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”.

Uit dit alles blijkt dat de identificatieplicht van de aanvrager werd versoepeld en dat het niet noodzakelijk is dat deze laatste een identiteitsdocument voorlegt maar dat een document waaruit de identiteit op afdoende wijze blijkt, volstaat. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat een kopie van een identiteitsdocument niet zou volstaan als een bewijskrachtig element, uiteraard voor zover er geen nadere twijfels zijn aan de waarachtigheid ervan.

5.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat de huidige verweerder geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen en dat dit toch een origineel identiteitsdocument dient te zijn, waarna de aanvraag om die reden niet-ontvankelijk wordt verklaard.

In het bestreden arrest wordt met onder meer verwijzing naar de hierboven geciteerde memorie van toelichting en het eveneens geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof overwogen dat de vereiste van een origineel identiteitsstuk niet blijkt uit artikel 9ter, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt bovendien dat de aanvankelijk bestreden beslissing nergens stelt dat de identiteit van de huidige verweerder onzeker of frauduleus is. Om die reden acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht geschonden. Vermits de verweerder blijkens de niet betwiste gegevens van de zaak inderdaad een kopie van zijn nationaal identiteitsdocument bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gevoegd en in de aanvankelijk bestreden beslissing geen nadere twijfels wat betreft verweerders

identiteit en nationaliteit worden geuit, toont de verzoekende partij geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht in het bestreden arrest aan. De door de verzoekende partij aangehaalde omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 kan hoe dan ook geen afbreuk aan de inhoud van het meergenoemde artikel 9ter doen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.3. Uit het voorgaande blijkt dat uit de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voldoende duidelijk kan worden opgemaakt dat een aanvrager ook met een kopie van een identiteitsdocument kan volstaan. De door de verzoekende partij bekritiseerde verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vormt derhalve een overtollig motief waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de cassatie van dat arrest kan leiden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.4. De verzoekende partij koppelt de voorgehouden schending van de motiveringsplicht enkel aan de verwijzing naar artikel 7 van het voornoemde koninklijk besluit van 17 mei 2007. Hierboven is reeds overwogen dat die verwijzing een overtollig motief vormt. Bovendien vormt een eventuele onjuiste motivering op zichzelf geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, die enkel een vormvereiste inhoudt. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, alleszins ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen